

2.

Club *Royal* sa nachádzal v centre mesta a bez dvojtyždňovej rezervácie vopred by sa tam bežný smrteľník ocitol len sotva. Bol to jeden z tých podnikov, ktoré si z finančného hľadiska dovoľíte navštíviť len raz za čas. Dvojčatá tu však mali svoje konexie, vybavili prípitok na účet podniku, obrovský box hneď vedľa parketu a mikrofón od karaoke, hoci kedy sa nám zachcelo.

So zvyšujúcim sa počtom vypitých drinkov som sa smiala hlasnejšie a cítila sa uvoľnenejšie. Dokonca som aj spievala, keď čašník niesol dvojičkám dvojposchodovú tortu, ktorú som dala upiecť.

Bolo nás desať. Kiki si pozvala kolegov z práce – Dianu, Alexa a Toma. Diana mala krásnu olivovú pokožku, plné pery a divoké kučery, ktoré jej okolo hlavy tvorili tmavohnedú auru. Alex a Tom zas boli skvelí barmani a tiež vskutku veľkí fešáci. Poznala som ich z baru, kde všetci pracujú.

Laura si pozvala dvoch kolegov stylistov, ktorí sa od seba nepohli ani na meter. Držali sa za ruky a usmievali sa jedna radosť. Carlo mal tmavé vlasy natupírované do číra a v obočí sa mu leskol krúžok s diamantom. Ed bol zas blondiak s mandľovými zelenými očami. Hneď vedľa mňa sedel Dave, Kikin mladý šéf, a jeho sestra Jenna. Dave bol fitness fanúšik a dával to najavo celému svetu tým, že nosil iba obťahnuté tričká. Podľa môjho názoru chodil tajne dvíhať činky na toaletu, aby stále vyzeral napumpovaný.

Jenna sa venovala modelingu a Laura ju pravidelne líčila na rôzne fotenia. Vďaka jej zákazkám sa mojej kamarátke podarilo preraziť do módného sveta, kde sa jej ponuky

na spolupráce priam hrnuli. Nemyslím si, že čo i len jedna z dvojčiek by Jennu mala úprimne rada, ale brávali ju na spoločné akcie iba zo zdvorilosti ako poďakovanie za rozbehnutie Laurinho biznisu.

„Ide sa spievaat!“ kričala opitá Kiki a v ruke držala mikrofón. Načiahla sa za mnou a svojou sestrou, pričom som so smiechom pokrútila hlavou. Jahodová margarita už účinkovala, ako mala, a tak som nakoniec podľahla jej presvedčaniu. Vytiahla aj Lauru a spolu sme zamierili na malé pódium, kúsok od dídžeja. Pod nami bolo neúrekom tvári, ktoré svoje pohľady s neskrývanou zvedavosťou upierali priamo na nás. S krikom a piskotom nás povzbudzovali, no ja som sa stiahla kúsok za dievčatá.

Spustila sa hudba, spoznala som známu pesničku od Walk the Moon. Naša obľúbená, ktorú sme si v aute púšťali vždy naplno. Nepotrebovala som ani textovú nápovedu. Jednoducho som spievala spolu s dievčatami. Postupne zo mňa opadával stres a začala som si to užívať. Na refrén sme mali nacvičenú choreografiu. *Drž hubu a tancuj so mnou!* Najprv ukazovákom o pery a potom rukou mávať vo vzduchu. Ľudia sa pridávali. Spievali a tancovali s nami. Bolo to skvelé a vôbec nezáležalo na tom, že sme spievali falošne. S poslednými tónmi piesne publikum jasalo a my sme so smiechom a klaňajúc sa odpochodovali z pódia, kam sa práve vybrali spievať Carlo s Edom. Ukázali sme im vztyčené palce a odovzdali mikrofón.

V opätkoch sa mi miestami zatriasli nohy. Nebola som zvyknutá na vysoké lodičky, ale prebojovala som sa úspešne až k nášmu boxu, kde nás partia privítala potleskom a hukotom.

„Boli ste perfektné!“ nadchýnal sa Dave, a keď som si k nemu prisadla, objal ma okolo ramien.

„Daj si spiatocku!“ odstrkovala som ho. V pozadí som začula, ako Carlo s Edom dokonale spievajú pesničku *Somebody to Love* od Queen.

„Ty sa trochu uvoľni,“ smial sa mi do ucha a odvážne ma hladil po chrbte.

„No tak!“ Naštvané som vstala a jeho ruku zo seba striasla. „Ešte raz to spravíš, tak za seba neručím!“

„Dave, nebuď trtko,“ počula som Kiki, ako do neho hučala, keď som sa nahnevaná vybrala cez celý parket až k toaletám. Pred nimi však bolo neskutočne plno, a tak som sa otočila na podpätku a namierila som si to k najbližšiemu baru. Nemotorne som sa posadila na vysokú barovú stoličku a s úľavou si natiahla boľavé nohy. Laurini kolegovia práve dospievali a podnikom sa ozval potlesk. Pridala som sa a tleskajúc som sledovala, ako opúšťajú pódium.

„Dáte si?“ spýtal sa vkusne oblečený barman v bielej košeli s čiernou vestou, nohavicami a motýlikom.

„Jednu jahodovú margaritu, prosím,“ vypýtala som si a ďalej som mu nevenovala pozornosť.

Klub praskal vo švíkoch, dídžej ohlasoval tanečné kolo a Kiki s kolegami vyrazili na parket.

„Štrnásť päťdesiat, prosím,“ vyslovil barman.

„Pripíšte to na môj účet a ja si dám dvojitý Macallan,“ ozval sa spoza môjho chrbta hlboký hlas. Zakolísala som sa na stoličke, pretože som sa chcela rýchlo otočiť.

„Áno, pane,“ odvetil barman úslužne, no ja som už hľadela do tváre Christophera Piercea. Stál tesne vedľa mňa, opretý o bar, v tmavej polokošeli a v tmavých džínsoch so širokým úsmevom na perách. Myslím, že som chvíľu mala otvorené ústa, ale nie som si istá.

„Nech sa páči.“ Barman podával Christopherovi whisky.

„Myslím, že my sme sa už videli.“ Očami si ma premeriaval od hlavy po päty.

„Ehm, myslím, že h-hej,“ zakoktala som sa.

„Teda, ak mám byť presný, skoro ste ma prvýkrát zrazili k zemi. Netvrším, že teraz je to inak.“ Jeho tmavé oči ma skúmali dlhšie, ako bolo vhodné. Tentoraz som však pohľadom neuhýbala. Možno mi množstvo drinkov dodávalo patričnú guráž a možno sa mi to len snívalo. V snoch je povolené všetko.

„Dovoľte, aby som sa predstavil. Christopher Pierce.“ Sebaisto mi podával ruku.

„Ema Brendtová,“ snažila som sa o pevný tón hlasy a tiež som mu podala ruku. Namiesto potrasenia mi ju džentlmensky pobozkal. Do hlavy sa mi nahrnula krv.

„Aká náhoda, stretnúť ťa v meste,“ vyslovil pobavene a posunul pred mňa drink.

„Myslím, že o tom, kde sa dnes budem nachádzať, som sa zmienila vo výťahu.“ S prižmúrenými očami som si od neho vzala nápoj.

„Stále by som to nazýval náhodou. Tak teda na pravidelné náhody.“ Zdvihol pohár a omámil ma bezchybným úsmevom. *Panebože, Ema, dýchaj!*

„Na nesúkromné rozhovory vo výťahoch,“ pripila som si s ním a prvýkrát som prerušila očný kontakt.

„To vaše karaoke vystúpenie sa mi páčilo,“ povedal ako-by medzi rečou a mne skoro zabehlo.

„Som rada, že si to prežil,“ dostala som zo seba.

Prečo ma tak strašne znervózňovala jeho prítomnosť? Nebolo to len tým jeho zjavom, ale vyžaroval zo seba niečo, čo mi nedovoľovalo jasne rozmýšľať.

Odpila som si z drinku a olízla si soľ z pier. Chris ma ticho sledoval, pohľad mu padol na moje ústa.

„Ešte jeden drink?“ spýtal sa zastretým hlasom, myšlienkami akoby inde.

„Vďaka, ale zvládam si svoje pitie platiť sama,“ povedala som a nahlas som zaštikútala. Rukou som si zakryla ústa. Už som mala dosť. Nemotorne som zosadla zo stoličky, no neudržala som balans. Chris ma zachytil včas a zachránil ma pred pádom. Znovu nalepená na jeho hrudi som začítala omamný mužský parfum. Bol taký pevný a vysoký...

„Si v poriadku?“ spýtal sa pridržavajúc ma.

„Mám *déjà vu*.“ Zaklonila som hlavu a pozrela sa mu do tváre.

Chris mi mlčky prešiel rukou po čipkovej aplikácii na chrbte a mne v momente po celom tele naskočila husia koža. Srdce mi búšilo ako splašené. „Taká krásna,“ vravel ticho, skôr sám pre seba, ale ja som ho počula.

Ema, preber sa, preboha!

„M-musím sa vrátiť k známym,“ povedala som slabo a snažila som sa napriamit’.

„Bude mi č’ou odprevadiť ťa, Ema.“

Obdarila som ho nesmelým úsmevom. To, ako hovoril moje meno, bolo také podmaňujúce. Skoro som zabudla, že sa nachádzame na takom rušnom mieste, ako je *Royal*. Pomalými krokmi som prechádzala okolo baru a Chris mi bol v päťách. Jeho prítomnosť som cítila aj bez dotyku. Parket bol plný, práve hrali moju obľúbenú pieseň *Never go away* a ja som si ju začala pospevovať.

V tom hluku ma nemohol nikto počuť, no Chris mi na boky jemne priložil dlane a pritiahol si ma k sebe. „Zatancuj si so mnou.“ Nebola to prosba. Otočil si ma k sebe, objal ma a ruky položil na jeho obľúbenú čipku nad mojím driekom.

„Neviem dobre tancovať,“ vyslovila som omámene. Hoci som bola posmelená alkoholom viac ako dosť, mala som v sebe silný pud sebazáchovy.

„Nechaj sa viesť, zavri oči,“ pošepol mi priamo do ucha a mňa z tej blízkosti striaslo. Netušim prečo, no poslúchla som. Zavrela som oči a započúvala sa do textu.

Nebudeš chcieť odísť, nebudeš chcieť odísť...

Pohol sa do strany a ja s ním. Potom zas do druhej. Pár sekúnd mi trvalo, kým som sa mu prispôsobila.

Chris bol dobrý tanečník. Hýbal sa ladne, udával tempo. Pokrčil sa v kolenách a naklonil ma do mojej strany. Uvoľnene som pohodila hlavou dozadu a verila jeho rukám, že ma udržia. Jemne som sa zatackala, keď ma vracal zo záklonu, ale držal ma pevne.

Neusmieval sa. Bol taký vážny a šialene prít’azlivý. Chytil ma za ruku, donútil ma spraviť otočku, podržal si ma chrbtom a ďalej udával rytmus. Páčilo sa mi to. Cítila som každý záhyb jeho tela, priestor medzi nami jednoducho neexistoval a ja som sa neodťahovala.

Neutekala som preč, ako som mala vo zvyku.

Jeho tvár sa zozadu prilepila k môjmu zátylku a ja som zase zavrela oči. Chcela som sa ho dotknúť, zistiť, či je skutočný. Či to nie je len sen, alebo výplod mojej fantázie.

Skôr, ako som si to premyslela, som dvihla ruku a pohladila ho po tvári. Pod prstami som zacítila jemné strnisko.

Och, môj bože, nesnívam!

Chris ma náhle prudko otočil a znova som mu bola tvárou v tvár. Naše tanečné tempo bolo omnoho pomalšie ako ľudí okolo, bolo však elektrizujúce a zmyselné. Pesnička sa skončila a vystriedala ju ďalšia. Náhle sme sa v zajatí tancujúceho davu prestali hýbať.

Hruď môjho tanečného partnera sa prudko dvíhala a klešala. „Musím ísť,“ vyslovil ticho, no rozumela som každú kú hlásku.

„Nechod,“ vyšlo zo mňa. Vlastný hlas som však nespoznávala. Akoby som len opakovala text predošlej piesne.

„Musím, lebo sa neovládnam.“ Viditeľne preglgol a ja som tam nemo stála a márne hľadala slová.

Vzal moju dlaň do tej svojej a viedol ma k nášmu boxu. Zastal kúsok pred naším sedením a naklonil sa ku mne. *Bože, čo to robí?* Uvedomovala som si, že na nás všetci zízali.

„Vidíme sa v práci, Ema. Ďakujem za tanec,“ pošepol mi do ucha, perami sa obtrel o moje líce a na rozlúčku ma naň pobožkal. Otočil sa a zmizol v dave.

Celá rozochvená som hľadela tým smerom a netušila, či sa to skutočne odohralo, alebo nie. Nakoniec som sa spamätala a vybrala sa k stolu, kde na mňa všetci pozerali s otvorenými ústami.

Keď som si sadala, dievčatá začali vyvádzať. Teda všetky okrem Jenny. Tá jediná sa tvárila, akoby vypila skysnuté mlieko.

„To bol kto?“ vypytovala sa Laura omámene.

„Toho si kde splašila?“ prekrikovala ju Kristin.

„Vyzeral ako samotný Adonis,“ bľabotala Diana.

Gestom som zastavila prívál otázok a vzala si pohár vody, od ktorého teraz závisela moja existencia.

„Nechajte ju vydýchnuť,“ ozval sa Ed.

„Si preč pár minút a zrazu ťa vidíme tancovať v strede parketu hriešny tanec s tým sexi chlapom. Chcem vedieť všetko!“ žiarila Kristin.

Nedalo sa neusmiať sa. Celé mi to pripadalo ako sen. Akoby som sa mala čochvíľa prebudiť, no stále som si pamätala vôňu jeho parfumu, moje prsty si ešte pamätali dotyk jeho tváre a na chrbte som stále cítila jeho teplé dlane.

„Ó, môj bože!“ vykrikla zrazu Laura. „On sa ti páči!“

„Komu by sa nepáčil?“ Carlo provokačne pomykal obočím a Ed ho za to pleskol po stehne.

„Ale Eme sa páči! To vy nepochopíte!“ Laura ma objala okolo ramien.

„Nič sa nestalo. Nerobte z toho vedu,“ bránila som sa.

„U teba je to pokrok, na to si pripijeme!“ zahučala Kiki a núkala nám poldecáky.

Pretočila som oči. „Je to môj šéf.“

„Christopher Pierce je hráč,“ nechala sa počuť Jenna.

„Čo tým myslíš?“

„S ich firmou som zopárkrát spolupracovala a na každú akciu príde s inou. Pokiaľ si ho nepustíš do gatiek, nedá ti pokoj. Ale hneď ako mu dáš, tak ho hra prestane baviť a pôjde za inou. Pierce nehrá na city.“ Jenna si odpila z vína a vychutnávala si výraz mojej tváre.

„To vieš z vlastnej skúsenosti?“ osočila sa na ňu Kiki.

„Nie,“ priznala, na tvári sa jej však mihol záblesk ľútosťi. „Ale mal krátke romániky minimálne s dvoma modelkami, ktoré poznám.“

Hodila som do seba vodku a zo škatuľky na stole som si vzala cigaretu, aj keď nefajčím. Ed mi ju zapálil, a keď som si potiahla, rozkašľala som sa.

Potrebovala som sa nejako upokojiť, ale toto nebola správna cesta. Otázka však bola – prečo ma to rozrušilo?

„Všetko, čo Jenna vypustí z úst, hneď nemusí byť pravda,“ pošepla mi Laura do ucha a zapálila si tiež.

„Každý chlap je kurevník,“ prehlásila Kiki a opito začala rozhadzovať rukami do hudby.

„Tak či tak by stál za hriech,“ povedala Diana a Laura s ňou súhlasila.

Začali spolu rozoberať svojich bývalých a ja som sa medzitým strácala v koženom sedadle a zmiešaných pocitoch.

Po ťažkom vstávaní, nespoznaní sa v zrkadle a následnom spomínaní na včerajšiu noc, som zohrievala polievku. Tú som včera navarila s vedomím, že po bujarej oslave bude najlepším liekom.

Keď som odstavila tekutú medicínu zo sporáka, šla som zobudiť svoje spiace kamarátky. Laura už bola hore a vyzerala rovnako *výborne* ako ja pred hodinkou a pol. Uškrnula sa na mňa spoza laptopu.

„Neskoré raňajky ti odkazujú, že ťa čakajú v kuchyni.“

„Teba nám zoslal ten zhora,“ spojila ruky ako pri modlitbe. „Hneď som tam.“

Po jemnom zaklopaní som otvorila Kikine dvere, no okamžite som cúvla o dva kroky vzad ako obarená. V jej posteli spal okrem nej aj nejaký nahý chlap. Našťastie mu bolo vidieť len zadok. S trápnyim pocitom som rýchlo vypochoďovala z jej izby.

„Ako sme vlastne prišli domov?“ spýtala som sa neskôr Laury v kuchyni. Štvalo ma, že som mala z posledných hodín včerajšej párty okno.

„My dve sme si vzali taxi s Dianou. Kiki prišla polhodinu po nás.“ Veľavravne nadvihla obočie.

„Ehm, niekoho tam má.“

„Hej, počula som ich,“ vzdychla Laura. V tom prípade som naozaj musela spať ako zabitá, keď som sa vyhla zvukovým efektom z vedľajšej izby. Našťastie.

Nabrala som nám do tanierov a usadila sa.

„Och, vďaka. A ty sa cítiš ako?“

„Zničene.“ Zasmiala som sa a fúkala si horúcu polievku.

„Ty si včera riadne vystrájala, žena jedna!“

„Spomínam si len matne. Dost som toho vypila.“ Samozrejme, že na stretnutie s Chrisom som si pamätala.

„Na hriešny tanec si pamätáš?“

„Trochu.“ Do tváre sa mi nahrnula horúčava.

„Panebože, ten chlap na teba pozeral a dotýkal sa ťa takým spôsobom, že ani jedny nohavičky v klube neostali suché. A ty si to pamätáš len trochu?“

„Nepreháňaj. Bol to len tanec.“

„Vyzeralo to, akoby ťa preťahoval priamo na parkete,“ oponovala mi s vervou.

„Nechaj to už tak. Beztak sa budem v práci cítiť trápne, keď tam náhodou bude.“

„Mňa celkom zaujíma, ako sa k tebe bude správať. Podľa mňa sa mu páčiš. Nepočúvala by som Jennine rečičky, určite len žiarli. Každá na teba včera žiarlila.“

Chvíľu sme ešte rozoberali včerajšiu večer, keď sa k nám pripojila strapatá Kiki v pánskom tričku a... jej kolega Alex. S Laurou sme si vymenili veľavravné pohľady.

Kiki porušila vlastné pravidlá hneď dvakrát. Prvým pravidlom bolo vodenie si jednonocoviek domov a druhým boli romániky s kolegami.

Pondelkové rána v práci boli vždy najhektickejšie. Administratívni pracovníci lietali medzi oddeleniami, telefóny vyzváňali, miestnosťou sa niesol rýchly klepot prstov o klávesnice, tlačiarne sa predbiehali vo vyplúvaní papierov.

Pán Pierce starší mal dnes už tri stretnutia a ja s Claire sme lietali zo zasadačky do kancelárie a naspäť. Po obede som preposielala emailom potvrdenia na blížiacu sa charitatívnu aukciu a nevedela som, kde mi hlava stojí.

Michael ma poprosil, aby som mu na budúci týždeň vybavila stretnutie s Timom Steevensom, ohľadom zdedených obrazov ženských aktov, na ktoré ma chcel vziať so sebou. Termín som dohodla na utorok a všetky ostatné informácie som mu poslala internou poštou.

Ku koncu dňa som si šla spraviť do kuchynky moje obľúbené lungo so škorickou.

„Konečne sa tento deň končí!“ počula som za sebou Liu Johnsonovú.

Jej tvár s čokoládovou pokožkou a plnými perami skrášľovali večne usmiate oči. Zalievala si zelený čaj, pričom ma upútali jej dlhé bordové nechty.

„Ako pre koho.“ Usmiala som sa.

„Nenechaj sa nimi zneužívať.“ Ustrkla si zo svojej šálky.

„Tak to neberiem. Práca predsa šľachtí.“

Lia sa zasmiala. „Si mladá, ponáhľaj sa radšej za svojim drahým. Práca počká a kariéra tiež.“

„Mňa nikto nečaká,“ oponovala som, no v tom momente som si neviem prečo spomenula na Chrisa.

„Mňa tiež nikto nečakal a zrazu mi cestu skrížil Zajko.“ Žmurkla na mňa a elegantne vypochoďovala z kuchynky.

Otázkou je, či ja vlastne chcem, aby mi po tom všetkom, čo som si ako dieťa prežila, niekto skrížil cestu.

Claire ma zdržiavala v práci aj potom, ako sme na poschodí ostali takmer samy. Celkovo som už z toľkých papierovачiek a emailov bola unavená a úprimne som sa začínala tešiť na koniec pondelkového maratónu.

„Tak s kým prídeš vo štvrtok na aukciu?“ spýtala sa ma, keď odkladala pozakladané spisy do poličky.

„Nebola povinnosť ísť vo dvojici, či?“

„Nie, samozrejme. Len sa pýtam.“

„Idem sama, aj tak sa dlho nezdržím,“ priznala som a vzala si sako z operadla stoličky. Spolu s Claire sme sa vybrali k výťahom. Celý čas ma pripravovala na to, že ju budem musieť v piatok zastúpiť, pretože plánuje s kamarátkami dobrodružnú rozlúčku so slobodou v neslávnom Las Vegas. Jej vášnivé rečenie nachvíľu ustalo až na prízemí, keď sme kráčali k východu.

„Ach, môj ty... *boss mladší* na obzore.“ Claire s pohľadom upriameným na recepciu spomalila.

Chris stojac pri pulte recepcie niečo podpisoval a popritom telefonoval. Mal na sebe dobre sediaci čierny oblek a tmavé vlasy mal jemne vyčesané. Pri pohľade naňho mi stuhla všetka krv v žilách.

„Neviem, či len zo mňa jedinej sa stáva želé, keď je blízko, ale je to neznesiteľné!“ zakňučala Claire, keď sme prechádzali okolo, a ja som s ňou v duchu súhlasila.

Chris zdvihol hlavu od papierov a všimol si nás.

„Príde mi záhadný,“ vyslovila som, keď sme ho obe kývnutím hlavy pozdravili.

„Och, milujem záhady!“ Napravila si okuliare a kolísa-

júc bokmi vyšla otáčajúcimi sa dverami. Nasledovala som ju a vonku som sa zhlboka nadýchlá jarného vzduchu.

Stačil jeden pohľad na toho ľudského poloboha a jeho príťažlivosť vychýlila môj svet z obežnej dráhy.

„Ema, počkaj!“ ozvalo sa na nami. S Claire sme sa prekvapene obzreli. Chris mieril priamo k nám.

„Áno, pán Pierce?“ spýtala som sa formálne a snažila sa udržať si čistú hlavu. Misia však bola nespĺniteľná.

„Môžeme sa pozhovárať?“

Claire stála s ústami dokorán, no potom sa spamätala. „Och, nebudem vás rušiť. Vidíme sa zajtra!“ Na slovo *zajtra* dala patričný dôraz. V preklade povedané: *zajtra z teba všetko vypáčim, či sa ti to bude páčiť alebo nie*. „Ahoj, Ema. Do skorého videnia, pán Pierce,“ pozdravila sa a vykročila vpred, hoci sa za nami ešte zopárkrát otočila.

„Ahoj,“ prehovoril, keď sme osameli na rušnej ulici.

„Ahoj,“ odzdravila som, no cítila som sa trápne.

Chris bol presne tým typom muža, ktorý priťahoval obdivné pohľady ženského osadenstva ako magnet. Tmavé oči vsadené v súmernej tvári, plné pery orámované tmavým strniskom, výrazné líčne kosti, neposlušné tmavohnedé vlasy a zmyselný pohľad spolu tvorili príťažlivý zovňajšok.

Človek pri ňom nadobudol pocit, že sa pozerá na titulku módneho časopisu. Jednu ruku mal ležérne vsunutú vo vrecku nohavíc a sebavedomý postoj dotváral omamný parfum, ktorý nešlo ignorovať. Čím dlhšie som naňho hľadela, tým viac ma zalievala horúčava, keď som si spomenula, čo všetko sa udialo v onú sobotnú noc.

„Môžem ťa pozvať na kávu, Ema?“

„Prepáč, ale mám ešte nejaké povinnosti,“ snažila som sa vyhovoriť. V jeho spoločnosti som sa cítila zvláštne.

„Nebudem ťa dlho zdržiavať.“

Jeho pohľad bol taký intenzívny, až som napokon súhlasila. „Kam pôjdeme?“

„Na moje obľúbené miesto.“ Keď ma chytil nad dierkou, po chrbte mi prešli zimomriavky. Viedol ma k nablýskanému Rolls-Royce Phantom v čiernej metalíze, kto-

rý stál na vyhradenom mieste. S údivom som sledovala tú vznešenú nádheru. Chris mi otvoril dvere a ja som pred nastúpením váhala. Na taký luxus som nebola zvyknutá.

„Nepôjdeme pešo?“ Po mojej otázke na mňa Chris so záujmom pozrel.

„Nepáči sa ti?“

„Páči. Veľmi. Len sa bojím, aby som ti ho nejako nezašpinila alebo čo,“ povedala som prvé, čo mi napadlo.

Moja poznámka ho rozosmiala. „Prosím ťa, sadni si už!“ prikázal a ja som s našpúlenými perami od rozpakov vhupla do mäkkej koženej sedačky. Interiér bol kombináciou lešteného dreva a svetlej krémovej kože. Strnulo som si položila kabelku na kolená a nervózne si žmolila ruky.

Chris sadol za volant a s úsmevom naštartoval vozidlo. Nehlučne sme sa pripojili do toku dopravnej premávky, z rádia sa ozval brazílsky lounge a ja som sa začala postupne uvoľňovať.

„Nebol si v práci,“ konštatovala som ticho, keď sme sa preraďovali na vedľajšiu cestu.

„Chýbal som ti?“ V jeho tóne bol počuť úškrn.

Tou otázkou ma dostal do pomykova, pretože by som najradšej odpovedala áno i nie zároveň. „Dnes som bola na malichernosti príliš zamestnaná,“ odvetila som napokon.

„Viem. Tiež robím maximum pre to, aby bolo vo štvrtok všetko podľa predstáv.“ Bolo neuveriteľné, ako dokázal v jednej sekunde so smiechom na perách provokovať a v druhej rozprávať vážne o práci.

„Prečo si ma volal na kávu?“

„Len som chcel byť s tebou.“ Krátko sa odmlčal. „Nemôžem ten večer dostať z hlavy.“

Prekvapene som zažmurkala. „Teraz sa mi sníva, že?“ Musela som v práci zaspať na kancelárskom stole a práve teraz slintám na spisy od Browna.

„Dúfam, že nie. Dúfam, že bdieme,“ vyslovil ticho, na čo som nemala čo povedať.

Zaparkoval pred staršou budovou v centre mesta, vystúpil a obišiel svoje auto, aby mi z neho pomohol vystúpiť.

So širokým úsmevom ma viedol k starej tehlovej budove, kde sa na prízemí striedali rôzne obchodíky. Na samom rohu, ako päť na oko, svietila útulná kaviarnička vo francúzskom štýle. Celý výklad bol presklený a obkolesovali ho rámy obkladané bordovým lešteným drevom. Na hlavných dverách visel nápis *Le Petit Prince* vo vintage štýle.

„Vitaj na mojom obľúbenom mieste.“

„Krása,“ pochválila som nadšene.

Pred kaviarničkou bolo zopár stolov a kovových kresielok s nadýchanými poduškami. Niektorí zákazníci sedeli vonku a s cigaretou v ruke hlasno debatovali. Chris mi podržal dvere a ja som vstúpila dnu.

Kaviareň bola skoro plná, no nebol v nej hluk. Stoly predeľovali vysoké police plné všakovakých kníh a tvorili tak útulné súkromie. Okolo stolov z masívneho dreva boli rozmiestnené stoličky s kovovými ornamentmi a po stenách sa vynímalo niekoľko pestrofarebných obrazov. Cítila som sa ako v malom raji.

„Stôl pre dvoch, prosím,“ prehovoril Chris k servírke, ktorá prechádzala okolo. S dvoma zapletanými blond vrkočmi a ružovými perami vyzerala ako dievčatko. Žmurkala na Chrisa jedna radosť.

„Vitajte, pán Pierce. Nasledujte ma, prosím,“ vravela veselo a pri chôdzi až prehnane vrtela bokmi. Zaviedla nás k malému stolu hneď pri okne, na ktorom sa vynímala váza s červenými gerberami.

„Akú kávu piješ?“ spýtal sa Chris, keď mi podržal stoličku, aby som sa usadila.

„Dám si kapučíno so škoricou, vďaka.“

Chris si objednal tiež, pričom zo mňa nespustil oči. Servírka odišla a ja som sa stále nevedela vynadívať.

Niektorí ľudia sedeli sami, len s dobrou kávou a knihou v ruke. Iní zas v dvojiciach alebo menších skupinkách decentne konverzovali, aby hlukom nerušili ostatných.

„Chodievaš sem často?“ spýtala som sa s úžasom.

„Často,“ priznal. „Je to jedno z mála miest, kde dokážem vypnúť.“

„Aj si niečo prečítaš?“

„Samozrejme. Vždy sa nájde čas na dobrú knihu.“ Obdaril ma jedným z tých okúzľujúcich úsmevov. Pán Pierce ma znovu dostával na lopatky.

Muž, čo má rád knihy? Sen.

„Predpokladám, že Exupéry tu má vlastnú sieň slávy,“ vravela som, hľadiac na kresbu Malého princa kúsok od baru, kde barmanka naberala makrónky priamo z chladiaceho boxu na malé dezertné tanieriky.

„Je tu jeho kompletná zbierka. No ja sa vždy vraciam k princovi. Každý raz si tam nájdeš niečo iné.“

„Zbožňujem tú knihu. Niektoré časti viem naspamäť,“ usmievala som sa. Toto miesto na mňa pôsobilo oslobodzujúco a domácky. Servírka nám priniesla kávy, a keď sme znova osameli, Chris sa nahol cez stôl a prsty na rukách si prepletol, akoby sa modlil. Preglgol, ohryzok sa mu pohol, v očiach mal nečitateľný výraz.

„Budem k tebe úprimný. Je hneď viac dôvodov, prečo som ťa sem vzal,“ prehovoril ticho. „Prvý dôvod je čisto profesionálny. Potrebujem, aby si ma sprevádzala na štvrtkovej akcii.“

Lyžičkou som si naberala mliečnu penu zmiešanú s tou kávovou. „Nenašiel si niekoho reprezentatívnejšieho?“

„Nehľadal som.“ Bol úprimný. Akosi som to dokázala vycítiť. Lenže predstava, že by som ho mala sprevádzať, ma znervózňovala. Celý večer som mala v pláne nenápadne sedieť na svojom mieste a sledovať zabávajúcu sa smotánku a nie byť v jej centre.

„Podľa mňa to nie je dobrý nápad,“ protestovala som.

„Povedz mi, prečo si to myslíš.“

„Neovládam bontón, neviem tancovať a nerada vytŕčam z davu. Chápeš?“ Lyžičku som položila na podšálku hlasnejšie, ako som chcela.

„Ty z davu vytŕčaš, aj keď to nechceš, a tanec ti ide podľa môjho názoru viac ako dobre.“ Usmial sa a moje líca znovu vzbĺkli vnútorným ohňom rozpakov.

„Panebože, tá sobota.“ Chytila som sa za čelo. „Nebolo

to najšťastnejšie prvé *entrée*. Bola by som rada, keby si sa na to pokúsil zabudnúť.“

„Ale ja nechcem zabudnúť. To je ten druhý dôvod.“ Načiahol sa a prstom mi prešiel po ruke. Ten dotyk som zacítila až na chrbte.

„Neviem, o čo ti ide,“ precitla som, ale srdce mi bubnovalo v spánkoch. Vstala som tak prudko, až stolička neprijemne zavrzgala o podlahu. Niektorí hostia na nás so záujmom pozreli. „Ja nie som jedna z tých žien, Christopher. Som tvoja podriadená a svoju prácu mám skutočne rada. Budem ti veľmi vďačná, ak už niektoré veci nebudeme spomínať,“ povedala som mu stíšeným hlasom. Z peňaženky som vytiahla peniaze, položila ich na stôl a so vztýčenou hlavou sa rýchlo hnala preč.

„Počkaj!“ Christopher bol neodbytný a dobehol ma zo pár metrov od kaviarne.

„Čo chceš?“ Zaťala som ruky.

Pred týmto ma varovala Jenna? Nedá mi už pokoj, pokiaľ ma nedostane? Ach, kiežby vedel... Potom by mi ho možno dal.

Niečo v mojom vnútri neutíchajúc kričalo, že tento muž by mi skutočne vedel ublížiť, keby som si ho pripustila bližšie, a ja som nechcela riskovať.

„Nemal som v pláne nahnevať ťa. Len mi nehovor, že nemám žiadnu šancu.“ Chrisova hrud' sa prudko dvíhala a klesala, potemnené oči mu blčali.

„Pán Pierce, buďte profesionál, prosím,“ zaúpela som.

Vykročil ku mne o krok bližšie. Vyzeral neodbytné. „Vidíme sa vo štvrtok. Vyzdvihnem ťa o pol ôsmej.“

„Ja už partnera mám,“ zaklamala som.

Zdvihol obočie. „Koho?“

„Michaela Hardyho.“ Vyslovila som prvé meno, ktoré mi napadlo, a modlila sa, aby Michael ešte nikoho nepozval.

To očividne Chris nečakal. Napriamril sa a na prekvapenú tvár okamžite nasadil neutrálnu masku. „V tom prípade ďakujem za tvoj čas. Odveziem ťa domov,“ jeho tlmený hlas neprežrádzal žiadne emócie, žiaden ďalší záujem.

„Ďakujem, ale prechádzka mi momentálne padne vhod. Zbohom, Chris.“ Kývla som mu hlavou a rýchlou chôdzou sa vybrala skratkou cez rušný park.

Vonku nebola zima, no ja som sa triasla ako osika. Aspoň v duchu som si navrávala, že som urobila dobre, aj keď som netušila, aké za to ponesiem následky.

Z kabelky som vybrala mobil a vytočila Mikeovo číslo. Na tretie zazvonenie to vzal. „Áno, Ema?“

„Ahoj, Mike. Mám na teba otázku.“ Bože, toto bude znieť všelijako.

„Som samé ucho, bejby.“

„Máš už partnerku na štvrtkovú akciu?“ Áno. Vyznelo to čudne. Na druhej strane telefónu som po menšej odmlke začula smiech.

„Počkaj. Idem si otvoriť šampanské!“

„Môžeš si prestať robiť srandu a odpovieš mi?“ Už som začínala byť našťvaná.

„Ja som jednoducho vedel, že skôr či neskôr budeme randiť...“

Čo to s tými chlapmi je?

Nahnevaná som mu zložila a nahlas zakliala, až som vyľakala skupinku seniorov, ktorá práve prechádzala okolo.

Telefón sa rozozvučal prichádzajúcim hovorom. Chvíľu som ho nechala zvonit' a potom som bez slova zdvihla. „Budem rád, ak budeš moja partnerka,“ počula som Michaela s vážnejším tónom hlasu.

„Žiadne srandičky?“ overovala som si.

„Prisahám.“

„Dobre. Verím ti.“